

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

מדיני כשורות

אנו נוהגים כדעת הבית יוסף (בטור יו"ד סי' פ"ז), שאסור לאכול דגים עם חלב ורובנו בחיי (פרשת משפטים) כתב כי סכנה לבשל דגים בחלב, וכן נוהגים בכל קהילות ספרד (ועי' עוד בכנה"ג שם או י"ט, וכה"ח סי"ק כ"ד). אמנם האשכנזים נהגו להקל בזה ועל כן, כאשר מוכרים מוצרי דגים כשרים בחלב, צריך שיהיה כתוב לפוסקים כדעת רמ"א. (שו"ת עמא דבר עמ' ק"ח)

כל מוצרי המזון הצריכים בישול ונעשים במפעלים של גוים, צריך שהמשיגו היהודי יניח את המזון בתנור במקום הראוי להתבשל וידליק את התנור. ואף אם הגוי מכניס את המוצר לתוך הסיר (שאינו חם בכלל) ואחר כך ידליק המשיגו היהודי את הבישול. אין זה מועיל לדעת מרן השולחן ערוך. (שו"ת עמא דבר עמ' קס"ה) אסור לשותות בקביעות משקאות חמים אצל גוי שבשלים, שחז"ל

צוהר לתיבה - ר' חנן חסן

"ואכלתם לחמכם לשובע" - למה לא לתיאבון?

מתי הברכה הגדולה שבאכילה **"לשבע"**? ומדוע רק "לשבע", ולא **"לתיאבון"**? משורש תאב, המבטא הנאה מפעולת האכילה עצמה? התואר לשבע מופיע בתורה לראשונה בפסוק: ”וַיָּגֻעַ וַיּוֹמַת אַבְרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה זָקֵן וְשָׁבַע...”. אברהם מת לאחר שמילא את ייעודו בעולם ולא חש עוד, בכל חיסרון שהוא. ננסה להבהיר את תחושת הִשְׁבָּע על דרך השלילה.

בפרשתנו מופיעה הרעלה הקלה ”וְאֶכְלֹתֶם וְלֹא תִשְׂבָּעוּ”. לכאורה, העדר השביעה גובע ממיעוט המזון, אך אם בכך מדובר, הרי אין כאן כל חידוש לעומת קללה קודמת, ”וְלֹא תִתֵּן אֶרְצְכֶם אֶת יְבוּלָהּ וְעַץ הָאֲרָץ לֹא יִתֵּן פִּרְיוֹ, מִה בָּאָה אִיפוּא לְחַדְשׁ נְרָאָה, שֶׁהַקִּלְלָה כְּמוּ בָאָה לּוֹמֵר, שֶׁאִם אֵיכֶל הָאָדָם כְּמוּת שִׁישׁ בַּה כְּדִי לְהַשְׁבִּיעַ, עֲדִיין לֹא יִגַּע לְשׁוֹבְעָה. כְּלוֹמֵר שְׁאִין הַמְדוּבָר בִּרְעָב מִשֶּׁ, שְׁעֲדִיין לֹא אֵכֵל (או שְׁאִין לו דִּי), אֵלֶּא בִּ-רָעָב” במרכאות, שמילא כרסו עד שלא ניתן להוסיף לתוכה מאומה, אך עדיין לא בא על חשבון שובע לכשיאכל, אחרת לא היה בחסר כל הזמן. הייתכן? והרי קיבתו מלאה לכאורה?

ננסה להבהיר את מהותן של תחושות הרעב והשִׁבָּע, מבעד לשורשיהן. חלוקתה של המילה "רעב" לשתיים, במתכונת רע-ב, כמו רומזת על חיסרון בתוך, בפנים. על דרך פנימיות עניינו של **הרע**, אבות העדר הטוב. הרעב חש ברע (=רעב), כשכל רגע נוסף והולך והולך בתוכו, האות המזוהה לפותחים והולכים בגוון, כחול רוע מלא אכילה - מקרב אותו למצב בו ייפגע תפקודו התקין. למעשה, בטנו מקרקרת וראשו ככולו נתונים באוכל.

ומה עושה הרעב? על דרך המשל, נתאר לעצמנו קבוצת מטיילים הסועדים את ליבם בשקיקה, מרחק מגדודת יישוב, כשליציים מטיילים אחרים, רעבים, שלא הצטיידו מראש במזון. אם הרעבים אינם משתדלים לכסות על תחושותיהם, כי אז גגלה שעניהים עוקבות אחר אכילתם של הסועדים וכלות אחר האוכל, הן כמו נוטות לצאת מארובותיהן, לקראת אותו מאכל אליי הם משתוקקים. עיני הסועדים, אף הן תרות בעניין אחר דברי המאכל שלהם, עד שהם מגיעים ללכל שביעה. וראה זה פלא, עניהים כמו שבות אז למקומן הטבעי, ויושבות ביציבות בתוך ארובות העין, הן הפסיקו לתור. ולכן כמו רומזת חלוקתו של הפועל **ישבע** לשתיים במתכונת **ש-ב-ע**, **ש**בה העין למקומה. על משקל "יישוב הדעת", ניתן לומר שה**שבע** מצוי ב"יישוב העין". כאשר תחושת הרעב היא אמיתית, העין מייצגת את

התירו לשותות רק דרך עראי (עי' בבא"ח או ט"ז) ולכן אסור לשותות בבתי קפה שלהם. (שם עמ' קע"ד)

עישון אינו נקרא בישול ואף אם העישון נעשה בחום העשן המבשל את המאכל ונעשה ראוי לאכילה. על כן דגים מעושנים ע"י גוים מותרים באכילה. (נעי"י בכה"ח ק"י"ג אות ע"ו משום הכנהגה דבישול ע"י יושב לא גזרו. שם עמ' ק"פ)

קפה שנקלה על ידי גוים - אין בו משום בישול גוים, כיון שהקלייה עדיין אינה כמשריה את הקפה לשימוש ע"י הצרכן, ובישול עכו"ם הוא דווקא אם בושל והוכן סופית לאכילה. וכן שתייה. על כן כיון שהיהודי המשתמש יבשלו במים או ימזוג אותו במים רותחים - מותר הקפה בשימוש. (וכן מרן בשו"ת אבקת רוכל בעניין הבורגול. שם סי' ל"ז) נערך בידי הרב טל חימוביץ

עיון אלהים

מסביב לשלחן השבת

"את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו - אני ה' "

השבת אנו קוראים שתי פְּרָשִׁיּוֹת - בְּהָר וּבְחֻמָּתַי. פְּרָשֶׁת בְּהָר מְסַתְּקֶמֶת בְּאַזְכָּרָה זוּ עַל הַשָּׁבֶת, וּפְרָשֶׁת בְּחֻמָּתַי פּוֹתַחַת בְּבִרְכּוֹת שֶׁיִּגְעִינֵהוּ לְמַקְוִימֵי הַתּוֹרָה. בַּעַל מִדְרָשׁ הַגְּדוּלִי לִמַּד מִסְּמִיכוֹת הַפְּסוּקִים: "את שַׁבְּתִיתִי תִשְׁמְרוּ... וְאֶשְׁבֵּר מִטַּת עֲלֻכְסִי" - הַקִּבְיָה גּוֹאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּזִכּוֹת שְׁמִינִת הַשָּׁבָתוֹת וְנִמִּים טוֹבִים.

הַשָּׁבֶת הִנֵּה הָאוֹת הַמְבַטָּא אֶת הַקְּרִיַּת בִּין ה' לְבִין עַם יִשְׂרָאֵל: "יִבְיִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם, כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיְנַפְשׁ". לִכֵּן מִסְּפִיד עַל שְׁמִירַת הַשָּׁבֶת, מִרְאָה אֶת אֲמוּנָתוֹ שֶׁה' הוּא בּוֹרָא הָעוֹלָם וְכֵן הַנִּבְרָאִים - הַדּוֹמִם, הַצִּמְחִים, בַּעֲלֵי הַחַיִּים וּבְנֵי הָאָדָם - כָּלֵם עֲבָדָיו וּמַחֲבִיבִים לָקִים אֶת צִיּוּנָיו.

לִכֵּן אִמְרוּ חֲזוּ"ל שֶׁהַמְשַׁמֵּר אֶת הַשָּׁבֶת - פָּאֵלוּ מְקִים אֶת כָּל הַתּוֹרָה, וְהַמְחַלֵּל אֶת הַשָּׁבֶת - כּוֹפֵר בַּמַּעֲשֶׂה הָאֲרִישִׁי וְנִחָשֵׁב כְּעוֹד עֲבוּדָה זָנָה. בַּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁצִּוּנוּ בְּשֵׁנִי צוּיִים עַל מַצֵּת הַשָּׁבֶת - זָכוֹר וְשָׁמֹר. "זָכוֹר" בְּמַצּוֹת עֲשֶׂה - כְּבוֹד לַשָּׁבֶת בְּמַאֲכָלִים טוֹבִים וּבְגָדִים יְפִים, קְדוּשָׁה, מְנוּחָה וְשִׁמְחָה. וְיִשְׁמְרוּהָ בְּמַצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה - אִיסוּרֵי מַלְאכּוֹת וּמִקְצָה.

כִּלְנוּ נִתְּנִים מִתְּמִנוּחָה וּמִהַשְׁלָה שֶׁל שָׁבֶת, מִקְּאוּרֵיכָה הַמִּשְׁפָּחָתִית וְהָאֵל כִּלְנוּ הַקְּטִיעִים. אֵד כֵּן הֵן אֵינוֹ נִסְפָּקִי. אֲנוּ מֵאִירִים עַם לְהַתְאַמֵּץ בְּלִמּוּד הַלְכוֹת הַשָּׁבֶת, כְּדִי לַדַּעַת מֵהֶם הַדְּבָרִים הַמְתִּירִים וְהַאֲסוּרִים בַּעֲשִׂיהָ בְּשָׁבֶת.

הַלְכוֹת הַשָּׁבֶת יֵשׁ הֶרְבֵּה מְאֹד פְּרָטִים, וּבְכֵר הַעִיד אֶחָד הַקְּאוּנִים שֶׁאֵם לֹא לומִידִים אֶת הַלְכוֹת שָׁבֶת הֵיטֵב, אֲשֶׁר לִהְיוֹת מְלַבֵּב עַל אִיסוּרֵי שָׁבֶת. לִכֵּן רָאִיו לְלַמֵּד אֶת הַלְכוֹת שְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וְיֵשׁ הֶרְבֵּה פְּרָטִים נוֹחִים לְלַמֵּדוֹ, וְהִזְמִן הַטוֹב בִּיטָר לִכֵּן הוּא בְּשָׁבֶת עֲצָמָה, שֶׁמְמַרְוֵ חֲזוּ"ל: "לֹא תִתֵּן בְּשָׁבָתוֹ וְנִמִּים טוֹבִים אֶלָּל לִשְׂסֵךְ כָּהֵן בְּדַבְרֵי תוֹרָה".

וּבַעֲזָרַת ה' יִתְקַסֵּם בְּנוּ מְאֹמֵר שֶׁל כְּבִי שְׁמַעוֹן כִּר יוֹחֵאֵי: "אִם מִשְׁמַרְמִים יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שָׁבָתוֹת בַּה לְשָׁבֶת, מִיָּד נִגְאָלִים" וְנִזְכָּה לְבִיטָה מִשִּׁמֵּחַ צִדְקָתוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

מה רבו מעשיך ה'...

כִּי אֶל גִּעְוֶךְ

זָאִיר וְלִירוֹן חִכּוֹ בְּבִית בְּצַפִּיהַ גְּדוֹלָה. אִמָּא צִרְיָהָ לְחִזֵּר הַבֵּיתָה מִבֵּית הַחֹלִילִים עִם הַתֵּינוֹקִת הַחֹדֶשׁ. "אֵינִי כְּבֵר כֵּל כֵּן מִחֻמָּה לִשְׁסֵךְ אֹתוֹ וְלַעֲמֹד אֹתוֹ כֵּל מִנִּי דְבָרִים...". "תִּתֵּינוּק קִסֹּן אִמָּר לִירוֹן". "תִּתֵּינוּק קִסֹּן מִנִּי בְּשִׁבִיל לִשְׁסֵךְ אֹתָךְ, הוּא צִרְיָן עוֹד לְגִדּוּל", אִמָּר זָאִיר.

"אֲבָל...", לִירוֹן לֹא הִסְפִּיקָה לִסְקִים וּבְכֵר אֲבָא וְנָאֵמָר וּנְכַנְסוּ הַבֵּיתָה עִם הַתֵּינוּק. זָאִיר וְלִירוֹן כְּצוֹ אֲלִיָּהִם בְּקִרְיָאוֹת שִׁמְחָה וְנִתְּנוּ לָהֶם חִבּוּק גְּדוֹל, לְפִתְעַת הַתֵּינוּק הַחֵל לְכַבּוֹת וְנָאֵמָר וְנִדְּבָה אוֹתוֹ בַּעֲדִינִית עַל מִנָּת לְהִרְגִיעוֹ.

"אִמָּא, לָמָּה הַתֵּינוּק בּוֹרָה? מֶה, הוּא לֹא שָׁמַח שֶׁהוּא בָּא הַבֵּיתָה? אוֹלֵי הוּא לֹא אוֹרָב אוֹתָנִי...". אִמָּרָה לִירוֹן בַּעֲצָב. "לִירוֹנִי מִתּוֹקָה", חִינְכָה אִמָּא, "אֵינִי בְּטוּחָה שֶׁהַתֵּינוּק אוֹרָב אֶתְכֶם מְאֹד, הוּא בּוֹרָה בְּשׁוּם שֶׁהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְתַאֵר לְהַבְדִּיעַ אֶת צִרְכָּיו פְּאָדָם מְבָרֵךְ, כְּמוֹד". "כִּישָׁאת רוּצָה לְאָכֵל, לְמִשְׁלַל אֶת פּוֹתָה אֵלִי אוּ אֵל אִמָּא וּמְבַקֶּשֶׁת לְאָכֵל", הוֹסִיף אֲבָא. "וּבִדְבִיר", אִמָּרָה אִמָּא. "אֲבָל הַתֵּינוּק לֹא יָכֵל לּוֹמֵר 'אֵינִי רָעַב, תֵּאֲכִילוּ אוֹתִי בְּבִקְשָׁה וְתַחֲלִיפֵה לִי טִיסוּלָה'...". "אֵה...". אִמָּרָה לִירוֹן וְשִׁאֲלָה, "אֵיזָה בַּעֲצָם, בִּינְתִּים, הוּא יוֹדֵעַ רַק אֵיךְ בּוֹרִים?". "כִּי", עֲנָה אֲבָא, "וְיָכֵן הוּא מְבַקֵּשׁ מֵאִתּוֹ לְבָדֵךְ מֶה מְבַרֵךְ, אוֹלֵי הוּא כְּמוֹן וְאוֹלֵי עֲנִי". "הַבֵּיתָנִי" אִמָּרָה לִירוֹן. "וּבִינְתִים עַד שֶׁהַתֵּינוּק יָגֵדֵל, אֶת וְאֵינִי מְשִׁיךְ לִשְׁסֵךְ נֹחַד", אִמָּר זָאִיר. "הִשְׁקֵר שֶׁלֹּא תִבָּרֵךְ כְּמוֹ תֵינוּק שֶׁצִּאֲנִי מִנְּמַחַת אוֹתָךְ...". אִמָּרָה לִירוֹן וְכָלֵם עֲצָמָה.

פחות או יותר...

א. פְּעִלָּה בְּמַתִּיבִיקָה - הוֹסִיף אוֹת = נִחְלָה

ב. מִימִינִי הַבְּשָׁמִים - הוֹסִיף אוֹת = פָּחַד

ג. תּוֹשֵׁב זָמִין בְּלָשׁוֹן הַמְקָרָא -

הוֹסִיף אוֹת = מַדַּת מִשְׁקָל

גדולי ישראל הנכילא...

בִּין גְּדוֹלֵי הַתּוֹרָה שֶׁקִּמוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת בָּבֶל, קָם ר' סַעֲדָנָה גָּאוֹן וְצִ"ל אֲשֶׁר הִטְבִּיעַ אֶת חוֹתֻמּוֹ עַל בְּנֵי דוּרֹו בְּכַשְׁרוּנוֹתָיו וּבְחֻכְמָתוֹ הַגְּדוֹלָה בַּתּוֹרָה. רַבֵּינוּ נוֹלֵד בְּפִיתוּם שְׁבַמְצָרִים בְּשָׁנַת ד'תרמ"ב. בְּשָׁנַת הָעֶשְׂרִים לַחַיָּיו חָבַר רַבֵּינוּ אֶת סֵפֶר ה"אֲגָרוֹן" שֶׁהוּא מְלוֹן לִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ. כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ עַל בְּנֵי דוּרֹו בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, סִנַּח רַבֵּינוּ וְתִרְגַּם אֶת כְּתָבֵי הַקֶּדֶשׁ לְעִרְבִית שֶׁהִנֵּחָה הַשֹּׁפֵה הַמְדַבֵּרֶת בְּפִי רַב בְּנֵי דוּרֹו. בְּתוֹקְפוֹתָיו קָמוּ ה'יִשְׂרָאִים' וְהַשְׁפִּיעוּ עַל הַמּוֹנִי הַעַם לְגִדּוֹל בְּקֶדְשֵׁי הָאֵמָה בַּתּוֹרָה-שְׁבַע-פַּה. רַבֵּינוּ קָם וְחָבַר אֶת סֵפֶר "יוֹנוֹחַ נֶגֶד עֲנָן" בּוֹ הִבִּיא רָאִיוֹת חוֹתְכוֹת נֶגֶד טַעֲמוֹת הַקְּרָאִים. רַבֵּינוּ סַעֲדָנָה נִלְחַם כָּל יָמָיו בַּתּוֹפָעַת הַקְּרָאִים, עַד שֶׁהִכָּה אוֹתָם שׁוֹךְ עַל יָדָךְ וְהִכְרִיעַ לְטוֹבָתָהּ שֶׁל הַיְּהוּדוֹת הַמְסֻרָהִתִּית.

רַבֵּינוּ נוֹדַע בִּין גָּאוֹנֵי הַתּוֹרָה בְּיָמִים הָהֵם, וְנִבְחַר לְרֹאשׁ יְשִׁיבַת סוּרָא שֶׁיִּסַּד אֲבָא אֶרְיָא וְצִ"ל. מְכַל קְצוֹות הָאָרֶץ הִיוּ נִהְרִים אֵל רַבֵּינוּ לִשְׁאֵל אוֹתוֹ שְׁאֵלוֹת בַּתּוֹרָה. רַבֵּינוּ הִנֵּה תְּקוּף בַּעֲדָתוֹ בְּכֵל מֶה שֶׁקְשָׁרוּ לַפִּסְקִי הַתּוֹרָה וְלֹא נִשָּׂא פָנִים לֹאִישׁ. בְּגָלָל אִמָּץ לְבוֹ הַרֵב וּדְבָקוֹתוֹ בְּעִקְרוֹנוֹת הַתּוֹרָה, נִאָּץ לַצֵּאת מִכַּהְנוּתוֹ, כְּגִאוֹן סוּרָא, לְתַקּוּפַת בְּדִידוֹת שֶׁל שְׁבַע שָׁנִים. אֵד ה' הַשֹּׁפֵה לְטוֹבָה. וְהִקְרִיתוּ פָּנָיו חָבַר אֶת סֵפֶר הַחֲשׁוֹב "אֲמוּנוֹת וְדַעוֹת" שֶׁהוּא הַסֵּפֶר הָרִאשׁוֹן הַמְקַנָּה לְכָלֵל הָאֵמָה אֶת יְסוּדוֹת הָאֲמוּנָה הַיְּהוּדִית.

רַבֵּינוּ הִנֵּה יוֹדַע בְּכַעַל לֵב טוֹב מְפָלָה וּמְפָאֵל וְלֹא שְׁמַר טִינָה לֹאִישׁ. בְּשָׁנַת ד"א תִּשְׁבִּיב נִטְסָר רַבֵּינוּ לְבִית עוֹלָמוֹ (הוּא) בְּגִיל שִׁשִּׁים שָׁנָה, שְׁבַע יָמִים וּמִסְפָּלוֹת לְמַעַן עַם יִשְׂרָאֵל. זְכוּתוֹ תִּגְוֹן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

מקבלים תורה חלק א

מַעֲנֵן הוֹרָה הַבֵּיתָה שֶׁקִּטְשָׁה מִהֲרָגִיל. הַמּוֹרָה הוֹדִיעָה לָהֶם כִּי לִקְרָאת חַג הַשְּׁבוּעוֹת יִתְקַסֵּם חִידוֹן בְּבֵית הַסֵּפֶר, הַחֲמֹר לַחֲדִירוֹ יִהְיֶה, כְּמוֹכֵן, עַל תְּמַשְׁתַּח חוֹמֵשֵׁי תוֹרָה. כָּל הַתַּלְמִידִים קִפְצוּ מִהַתְבַּשְּׁוֹת בַּאֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לָהֶם עַל הַפְּרָטִים הַמְתַּקְנִינִים לֹאִיָּכִים, וּבֵית הַסֵּפֶר הִפֵּךְ לְמִקְרָקָה. כְּמוֹ כִּלְנוּ חִידוֹנֵי יָהִיו וְלָשְׁבִים וּלְכַסּוֹף וְהִנֵּה הַמָּרָם הַסּוֹפִי.

מַעֲנֵן נִדְעָה כִּי אוֹלֵי הִיא תַצְלִיחַ לְהַעֲפִיל לְשָׁבֶל הַשְּׁנִי בַּחֲדִירוֹ, אֵד הִנֵּה לֶה רַבֵּר כִּי בִזָּה יִסְתַּפֵּם הַעֲנָן. מַעֲנֵן מִכִּרְתָּה אֶת עֲצָמָה, הִיא כָּל כֵּךְ אוֹרָבָתָה אֶת שְׁנֵינֵי הַתּוֹרָה. וְלַעֲנִימִם, כְּשֶׁהִיא קוֹרֵאת בַּחֲמִשָּׁה, הִיא מְרַגְּשָׁה שֶׁהִיא נִכְנָסֶת לְעוֹלָם קְסוּם וּמְפָאֵל. תְּמִיד הִיא מַצִּינָת בְּמִחָה אֶת הַסְּפָרִים הַמִּתְקַדִּים, וְנוֹצֶמֶת עֲנִינִם וְחוֹלְמֶת שֶׁהִיא נִמְצֵאת שִׁם מְמַשׁ, הִיא יְכוֹלָה לְלַמֵּד וְלַלְמֹד עַד בְּלִי דִי, אֲבָל בְּהֻנֵּה מִבְּחָן הִיא נִלְחָצַת וְשׁוֹכַחַת מִיָּד אֶת הַפֵּל, "אֵינִי פִשְׁטוֹ אֲעֲמִיד שִׁם וְאֶנְאָמְסִם", מַעֲנֵן הַשֹּׁפֵה לַעֲצָמָה, "עֲדִיף לִי לֹא נִגְשׁוֹת כָּלָל", הַחֲלִיטָה בְּמִזָּה וּבַעֲצָבוֹת גְּדוֹלָה נִכְנָסָה הַבֵּיתָה.

בְּבֵית אֵף אֵחָד לֶה חֻקָּה לֶה, בְּמִזָּה שֶׁאֲבָא שֶׁלֶּה פִסֵּר מִהַעֲבֹדָה, אִמָּא נִשְׂאֵרַת לַעֲבֹד כָּל הַזָּמָן וְנָאֵם מִחֲפַז עֲבוּדָה אַחֲרֶת. הִיא הִסְתַּפְּלָה מִסְבִּיב, דּוֹקָא הַיּוֹם הִיא הִקְיָה רוּצָה שְׁמִינִישׁוֹ וְקָבַל אֶת פְּנִיָּה. הִיא יוֹדַעַת שֶׁיִּעֲשֶׂה ז'וּ תְּקוּפָה קִשָּׁה שֶׁתַּעֲבִיר "כִּי כִכָּה אִמָּן וְנָאֵם כָּל הַזָּמָן אוֹמְרִים, אֲבָל הִיא לֵךְ כֵּן רוּצָה לִסְפֵר לָהֶם שֶׁקִּשָּׁה לֶה וְשִׁהִיא מְאֹד רוּצָה לְהַשְׁתַּפֵּף בַּחֲדִירוֹ, אֲבָל הִיא יוֹדַעַת שֶׁאֵין לֶה סְכוּי". מַעֲנֵן הַתִּישְׁבָּה עַל הַסֵּפֶה בַּחֲסֵר חֲשִׁק, קִשְׁלַפְתָּה לְסַפְּרוֹן צֻלָּל.

"הַלִּזְוִי" הִיא עֲנָתָה. "מַעֲנֵן? זֹאת עֲנָלָה מֶה נִשְׁמַע?" עֲנָלָה הִנֵּחָה הַלִּזְוָה כִּכִּי חֲרוּצָה בְּבֵית הַסֵּפֶר. מַעֲנֵן לֹא הִבִּינֵי מֶה קִרְבָּה שֶׁפִּתָּאֵה הִיא הַתִּשְׁכָּרָה אֲלִיָּה, עֲנָלָה בְּדָרְךָ כָּלֵל לֹא מְדַבֵּרַת אִתָּה, הִיא מִתְחַסֶּקֶת לִפָּה לְמַעַן עַל אֵף שִׁחַ לֹא תַבְרִית קְרוֹבוֹת, כְּלוֹמֵר לֹא מִסְפִּיק בְּשִׁיכָה לְהַתְקַשֵּׁר אִתָּה לַשְּׁנִיָּה הַבֵּיתָה. "מַעֲנֵן? אֶת שִׁשִּׁי". מַעֲנֵן מִהֲרָה לַעֲנוֹת, "כּוֹן... כּוֹן... מֶה נִשְׁמַע?" עֲנָתָה. "הִפֵּל טוֹב בְּרוֹךְ ה', אֲנִתְנוּ מִקְרָגוֹת כְּבֹצוֹת לְמוֹד לִקְרָאת הַחֲדִירוֹ, תִּרְצִי לְהַעֲסֹק וְלַעֲ